

[Birte Weiss.]

nogen facitliste for EF-spørgsmålet. Der findes ikke nogen facitliste, hvor vi kan slå de politiske udviklingslinjer op. Jeg tror, at hvis vi erkendte det og gjorde det kraftigt i debatten her i dag, ville det øge den almindelige tillid til politikernes troværdighed.

(Kort bemærkning).

Preben Steen Nielsen: Der var unægtelig forskel på de perspektiver, der lå i den sidste tale, inden mødet blev afbrudt, og kvaliteten af det, der nys blev fremlagt.

Der er jo ikke noget forunderligt i, at flertallet ikke beskæftiger sig med de negative effekter af en medlemskabssituation, når mindretalsbetænkningen overhovedet ikke nævner eventuelle fordele ved en medlemskabssituation. Men fru Birte Weiss finder, at en eventuel gennemførelse af en monetær union vil medføre et kulturelt og lønmæssigt tilbageskridt for lønmodtagerne i samfundet, og hun ønsker, at der skal gives garantier for, at dette ikke vil blive tilfældet. Man kunne jo omvendt spørge modstanderne, herunder fru Birte Weiss, om hun i tilfælde af, at vi opnår en frihandelsaftale svarende til den, Sverige har opnået med EF, kan opstille nogle garantier. Af den svenske aftales artikel 32 fremgår det, at Sverige ønsker at holde mulighederne åbne for en nærmere tilknytning til EF og videregående deltagelse i EF-samarbejdet ikke mindst på det monetære område. Hvis det er denne bestemmelse, som modstanderne ønsker skal være gældende i en dansk traktat i stedet for de bestemmelser, der er i EF-traktaten, så vil jeg gerne se fru Birte Weiss garantere, at disse bestemmelser ikke kan føre til dansk deltagelse i en monetær union.

Ministeren for europæiske markedsanliggender (Ivar Nørgaard): Det spørgsmål, fru Birte Weiss har stillet til den nuværende og tidligere regering, bygger på en misforståelse, som desværre også synes at præge andre markedsmodstandere. Derfor mener jeg, at det vil være rigtigt på dette tidspunkt at gøre opmærksom på, hvori fejltagelsen består, så vi ikke bygger en diskussion på en helt fejlagtig opfattelse af det spørgsmål, fru Birte Weiss rejste.

Der er ikke, fru Birte Weiss, tale om, at

Wernerrapporten indebærer en entydig bestemmelse af, hvad en monetær-valutarisk union er. Derfor er det slet ikke muligt hverken for den nuværende eller tidligere regering at besvare spørgsmålene, når de stilles på den måde, fru Birte Weiss gør det. Det, man kan spørge om og med rette, er, om den nuværende og tidligere regering kan indstå for, at vi ikke vil gå med til senere bestemmelser inden for fællesmarkedet, der fører til, at sociale fordelingsmæssige problemer bliver til et overnationalt fællesmarkedsanliggende. Det er ensbetydende med, at vi ikke vil acceptere, at det ikke fortsat er et nationalt anliggende. Men man kan udmærket bruge betegnelsen „monetær-valutarisk union“ om et valutaarrangement, der får en indbygget valutafond. Det betegner mange som en monetær-valutarisk union, og den er vi tilhængere af i den nuværende regering, og det er jeg sikker på at den tidligere regering også var. Vi ønsker som bekendt at få et tæt valutarisk samarbejde med de eksisterende lande i fællesmarkedet og inden for det udvidede fællesmarked, som vi vil bruge som brobygning til et valutarisk samarbejde på global basis.

Vi ønsker også, at en sådan valutafastlægnings bliver fulgt op af en valutafond, og det betegner mange mennesker som en valutarisk-monetær union. Det er vi tilhængere af, det vil vi ikke drømme om at nedlægge veto imod. Men det, vi har meddelt i fællesmarkedet, og det, jeg har bedt den tidligere markedsminister om at bekræfte også er hans opfattelse, er, at vi har taget forbehold over for en så vidtgående ordning som den, der kunne fortolkes af Wernerrapporten, og som går ud på, at vi opgiver at betragte fordelingsmæssige problemer som nationale problemer, som skal løses i de nationale parlamenter. Det vil altså sige, at en monetær-valutarisk union, som går så vidt, at den fastlægger fordelingen f. eks. af skattebyrden mellem lønmodtagere og folk, der har profitindkomster, eller mellem høje og lave lønninger, vil vi ikke acceptere. Ethvert indgreb i vores fordelingspolitik vil vi sige nej til, enten ved at vi hindrer det i at blive gennemført, fordi det altså ikke bliver et fælles forslag, eller, hvis andre skulle presse det frem, ved at vetoe det officielt.